

Hoffmann István 1980 óta a Debreceni Egyetem Magyar Nyelvtudományi Tanszékének oktatója, 2009 óta egyetemi tanár, 2019 óta az Akadémia levelező tagja. Egy évig a finnországi Jyväskyläben volt vendégtanár. Huszonegy éven át vezette a Magyar Nyelvtudományi Tanszékét, 2007-től pedig tíz évig a Magyar Nyelvtudományi Intézet igazgatója volt. Tudományos munkássága homlokterében a névtani kutatások állnak. Tevékenysége tudományelméleti, módszertani szempontból is kiemelkedő. Az általa kidolgozott és önálló könyvként is publikált helynév-elemzési modell széles körű hatást fejtett ki az ilyen jellegű magyarországi kutatásokra. Az 1990-es évek közepe óta intenzíven foglalkozik az Árpád-kori helynévkinccs kutatásával. Ennek kézzelfogható eredménye az interneten is elérhető *Magyar Névérvárium*. Munkásságának egyik legnagyobb sikere, hogy tanítványaiból létrehozott egy tizenöt főből álló, folyamatosan működő kutatócsoportot. Kiemelkedő egyéni teljesítménye a Tihanyi alapítólevélről 2010-ben megjelent monográfiája.

Szakterületéből adódik, hogy külföldi kapcsolatai elsősorban finnországi kutatókkal vannak, de együttműködik észt és orosz kutatókkal is. Hoffmann István több szakfolyóirat és kiadványsorozat szerkesztője, szerkesztőbizottsági tagja. Fő kutatási területe mellett a magyar mint idegen nyelv tanításával is foglalkozott; szerkesztőként és társszerzőként jegyzi azt a tankönyvet, amelyet hatvan országban használnak a magyar nyelv tanítására. Ehhez a munkájához kötődően hat éven keresztül tanulmányi igazgatóként irányította a Debreceni Nyári Egyetem szakmai tevékenységét. 2015 óta a Bölcsészettudományi Doktori Tanács elnöke. Munkásságát 2008-ban Pais Dezső-díjjal, 2011-ben Debrecen város Csokonai-díjával ismerték el.

A DAB vezetése munkáját DAB Pro Scientia Érem odaítélésével ismeri el.